

เกี่ยวก้อย

บทที่ 11

มดแดงมีเพื่อน “เหลือขอ” ซึ่งเธอไม่อยากให้ฉันคบหาด้วยหลายคน บ๊อมเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น ทั้งสองทำธุรกิจและกิจกรรมที่वादใครไม่ได้ บ๊อม คลุกคลีกับยาเสพติดและการพนันขั้นต่อส่วนมดแดงนั้น หลังจากที่เธอตาม “เพื่อนแทะ” คนนี้ ไปเสียเงินในบ่อนการพนัน ตามบริเวณชายแดนครั้งแล้วครั้งเล่า ก็มีเหมือนกันที่เธอยอมเข้าไปพัวพันกับงานที่ผิดกฎหมาย

มดแดง เคยชวนฉันไปบ่อนด้วย “ต้อยตึงไม่ต้องเล่นหรอก แค่ไปเป็นเพื่อนฉันก็พอ” แต่ว่าฉันยืนกรานปฏิเสธ

“ยากับป้าๆ ต้องไม่ชอบแน่ๆ”

เพราะว่าฉันไม่ยอมไปกับเธอ มดแดงจึงแน่นแฟ้นกับเพื่อนๆ นักพนันที่ชอบในสิ่งเดียวกันมากขึ้นทุกที เพราะเหตุนี้บางทีฉันจึงไม่ได้พบกับเธอเป็นเวลานานๆ

พอมดแดงไม่อยู่ กลดก็แทรกเข้ามา เขาผ่านหน้าร้านก็เลยแวะเข้ามาหา

“ไม่ได้ไปกับมดแดงหรือ”

“ไปไหน”

เขายกไหล่ คำถามของเราต่างก็ไม่มีใครสนใจจะเอาคำตอบ ป้าหลวย หันมาเห็น... ทำสีหน้าขุ่นซึ่งทำเอาเขม่นมอง กลดไม่ได้ไหว้ป้า และฉันก็ไม่ได้แนะนำเขากับป้าแต่อย่างใด พอฉันไม่มีเรื่องพูดด้วย เขาก็ได้แต่มองขริมๆ แล้วแยกจากไป

แล้วก็อีกครั้ง ที่ป้าเข้ามาซักไซ้ บอกฉันไม่ให้สนใจ “เจ้าคนมอซอ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า”

“ป้ารู้ได้ยังไงว่าเขาไม่มีหัวนอนปลายเท้า”

“ดูหน้าตาทำทางมันก็รู้ แหม นี่แกเถียงแทนมันแสดงว่าชอบมันละซี”

“แล้วถ้าหนูชอบจริงๆ ละ”

“ต้อยตึง แกอย่าไปด่านะ! แล้วพี่ชายของหนูบุงก็ละ แต่ก่อนเตียวมาๆ หนูนี้หายไปไหน แกไปทำนิสัยไม่ดีให้เขาชังหน้าหน้าเอาไซ้ไหม”

“พี่ชายบุงก็เขามาแฟนอยู่แล้ว เป็นลูกสาวคุณหญิง ทั้งสวยทั้งรวย ทั้งมีความรู้...” พูดยังไม่ทันจบเสียงฉันก็ขาดหาย ต้องรีบเบือนหน้าหนีไปซ่อนลูกตาที่เป็นสีแดงเรื่อขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ ฉันเดินหนีดี้อๆ ได้ยินเสียงป้าเทศนาไล่หลัง แต่ว่าฉันไม่สนใจจะฟังอีกแล้ว

วันนั้นฝนตกพรำๆ ทางเดินระหว่างป้ายรถเมล์ถึงปากซอย บ้านป้าเลยในเวลาค่า ออกจะเปลี่ยว มีจิ๊กโก๋กลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ใช่คนในท้องถิ่น มาจับกลุ่มกันกินเหล้าที่ร้านค้าซึ่งตั้งอยู่โดดเดี่ยวในระหว่างทาง... ครั้งก่อนที่เคยพบกัน พวกเขาเมาก็เลยส่งเสียงหยอกเย้าเกี่ยวพาแต่ว่าฉันทำเป็นมองไม่เห็นเดินผ่านไปเสีย คำวันนั้น บังเอิญพวกเขามาจับกลุ่มกันอีก พอเห็นฉันแฉะเข้าไปรีบของซึ่งป้าหลวยสั่งให้หอบหิ้วเข้าบ้านด้วยจากเจ้าของร้าน พวกเขา ก็สะกิดเรียกกันมองพลางกระซิบกระซาบ ครั้นพอนฉันออกจากร้าน พวกมันก็ลุกเดินตามหลัง โดยที่เจ้าคนหนึ่งแยกไปขับรถตามมา...

พวกมันเข้ารูมล้อมเมื่อถึงที่เปลี่ยวปลอดจากผู้คน

“น้องหนูจำ ไปกับพี่นะจ๊ะ”

“พี่จะพาไปเที่ยว รับรองว่าสนุกหนาน”

ฉันตระหนกตกใจแต่ก็รีบสวมหน้ากากนางยักษ์ ซึ่งใช้เป็นเกราะคุ้มภัยมานาน ส่งเสียงตวาดแว๊ด

“เฮ้ย..! พวกนายอย่ามายุ่งนะ ไปให้พ้น”

“โห ดูชะด้วย”

“หน้าตาออกจะจิ้มลิ้ม แต่โหงดูยังงี้” พวกมันหัวเราะกันครั้นแครงได้กลิ่นเหล้าและบุหรี่ยาพิษ

พวกมันไม่ยอมเสียเวลา พอรถยนต์ของพวกมันวิ่งมาจอด มันก็ส่งเสียงร้องบอกกัน “เอาไว้ย” แล้วก็คว่ำแขนฉันทันที ฉันกรี๊ดร้องต่อสู้อย่างรุนแรง ในมือถืออะไรก็เหวี่ยงเข้าใส่ ทำให้มันต้องเหินหนี้อยเสียเวลา มีรถยนต์แล่นผ่านไปแต่ว่าคงไม่ได้สนใจจะมอง เพราะว่าถนนออกจะมีดี แล้วยังมีรถยนต์ของพวกมันเคลื่อนบังเป็นฉากกัน

ขณะที่กำลังดิ้นรนต่อสู้ ถูกมือหยาบๆ ยึดไว้รอบด้านแทบสิ้นหวัง ก็มีเสียงคำรามตวาดดังขึ้น ใครคนหนึ่งกระโจนเข้ามาแล้วกระชากเจ้าวายร้ายคนหนึ่งเหวี่ยงออกไป เขาหันมาหาเจ้าคนที่ยังจับฉันไว้ ปราดเข้ากระชากออกแล้วกระแทกกำปั้นใส่ไม่ยั้ง ทั้งยังเตะถีบทุกจังหวะ

โอกาส เจ้าคนร้ายอีกคนควักมีดออกมา เห็นเงาขาววาววับ แต่ก็ถูกเตะที่ข้อมือแรงเร็วจนมีดปลิววืดกระเด็นหาย พวกมันแตกฮือวิ่งหนีไปขึ้นรถแล้วเร่งเครื่องหนีไป

ฉันเห็นแต่แรกแล้วว่าเป็นกลด ฉันตัวสั่นตกใจได้แต่ยืนมองเขาต่อสู้กับคนจำนวนมากอย่างดุเดือดเฉียบขาด ไม่มีความเกร็งเกรงลังเล แม้แต่สักนิดจนพวกมันลนลานหนีไป

เขาเดินเข้ามาหา “เป็นอะไรไหม” เสียงถามเจืออาการทอเบาใจ ฉันยังตัวสั่นจนต้องเกร็งแขนกอดอกไว้แน่น ตอบด้วยเสียงที่ไม่เป็นคำพูด

“.....@!!@!!.....”

“น่า...ไม่เป็นอะไรแล้ว....” น้ำเสียงปลอม อบอุ่นอ่อนโยน อย่างที่ไม่ค่อยจะเข้ากับนักกับสีหน้าขริมใบหน้าบากรอยแผลเป็นที่ดูต้นเหี้ยมเกรียมในระหว่างการต่อสู้เมื่อครู่ก่อน เขาลังเล ก่อนที่จะวางมือลงบนบ่าฉันอย่างปลอมโยน

“ปลอดภัยแล้ว”

“ไป... รีบไปกันเถอะ ก่อนที่พวกมันจะกลับมาอีก”

“พวกมันดีแต่รังแกผู้หญิง คงไม่กลับมาแล้วละ แต่ถ้าจะให้ดี ฟรุ้งนี้ต้อยตุงน่าจะไปแจ้งความ ตำรวจจะได้มาดูแลแถวนี้บ้าง... ไม่ดีเลยที่ต้อยตุงต้องเดินเข้าซอยเปลี่ยวๆ คำๆ มีดๆ แบบนี้ ความจริงเรียกให้รถมอเตอร์ไซด์ที่ป้ายรถเมล์ไปส่งน่าจะปลอดภัยกว่า”

ฉันไม่ได้พูดว่าฉันไม่อยากสิ้นเปลืองเงินซึ่งฉันไม่ค่อยจะมี

“บ้านอยู่ตื้นๆ ซอยแค่นี้เอง”

“แต่ทางก็เปลี่ยวนะ ที่หลังอย่าเดินคนเดียวเลย เป็นสาวเป็นนางไม่ดีหรอก”

ฉันรู้สึกดีขึ้น จึงเริ่มก้มเก็บข้าวของที่ตกเกลื่อน ร่างสูงๆ เหลียวมองหาช่วยเก็บแล้วยังแย่งของหนักๆ ไปถือไว้

“แล้ว... เอ่อ พี่กลดมาทำไมที่นี่”

“พี่ตามต้อยตุงมา” เขาตอบตรงๆ ทำให้ฉันมองงงๆ “พี่นั่งรถเมล์อีกคันหนึ่งเพราะว่าขึ้นรถคันแรกไม่ทัน”

“แล้วรู้ได้ยังไงว่าต้องลงที่ไหน”

“นิสาบอก”

“อ้อ...”

“อยู่กับป้าหรือ”

“ป้าเหลยเป็นพี่สาวของป้าหลวย”

เขามองข้าวของหนักๆ ในมืออย่างขังใจ “เขาใจดีหรือเปล่า เขาดีกับต้อยตุงไหม”

“ก็ไม่เลวนักหรอก”

ก็แล้วเขาจะมาสนใจทำไมกันเล่า? ฉันออกเดินโดยมีร่างสูงๆ เดินตามทำให้รู้สึกอุ่นใจ “แล้วพี่กลดล่ะ อยู่กับใคร ทำไมถึงมานอนที่บ้านมดแดง”

“คงไม่นอนนาน อีกไม่กี่วันก็จะไม่ไปที่นี่แล้วละ”

“เอ่อ... พี่นี่ใครอยู่ใช่ไหม”

เขาหันมา...เห็นแววตาสะท้อนความกังวล “ใช่”

“ตำรวจหรือ”

“หนีผู้ร้าย”

“งั้นพี่ก็ไม่ใช่ผู้ร้ายซี”

“ก็ใช่ก็ไม่ใช่”

“ใช่ก็คือ ใช่หรือไม่ใช่”

กลดหัวเราะแทนคำตอบ ไม่ง่ายเลยที่จะเห็นเขาหัวเราะ... แม้แต่จะยิ้มก็ไม่ง่าย แต่เวลาที่หัวเราะ เขาดูเหมือนผู้ชายใจดีที่ไร้พิษภัย

ฉันไม่สนใจอีกแล้วว่าเขาใช่ผู้ร้ายหรือไม่ สำหรับฉัน เขาเป็นพระเอกเต็มตัว

เช้าวันรุ่งขึ้น พอออกจากบ้านจะขึ้นรถเมล์ กลดรออยู่ข้างรถมอเตอร์ไซด์พูดยิ้มๆ

“ไปด้วยกันซี จะไปส่งให้ฟรีๆ ไม่คิดตังค์หรอก”

ฉันหัวเราะ “อะไรกันนี่ พี่กลดมาทำไม”

“พี่ตั้งใจมารับต้อยตุง”

เขาส่งหมวกกันน็อคให้สวม ฉันไม่อดเอื้อน อีกครู่หนึ่งก็เกาะหลังที่แข็งแรงไปบนรถเครื่องสองล้อที่วิ่งฉิว.....

ไม่ง่ายนักที่จะรู้สึกไวใจใคร... ไม่ง่ายนักที่จะชอบใคร...

ฉันแปลกใจตัวเองที่หลงรักกฤดาการหลังจากที่พบกันในครั้งแรกๆ และหลังจากผิดหวังหามาตๆ หัวใจฉันก็เปิดรับกลดง่ายๆ

ฉันบอกกับตัวเองว่า การที่เขาเอาตัวเข้ามาเสี่ยงกับคมมีด ช่วยไม่ให้ฉันถูกจุดขึ้นรถ ก็น่าจะเป็นเหตุผลที่เพียงพอ สิ้นหน้่าทำทางเขาไม่ใช่คนไม่ดี แม้ว่าบางทีเขาอาจไม่ใช่มิตรของตำรวจ... แม้ว่าบางทีเขาจะแปดเปื้อนเกี่ยวพันกับพวกมิจฉาชีพ..!

วันนี้เขาพาฉันไปทานอาหารกลางวันไกลตาป่าหลวย ฉันรู้สึกสนิทสนมพอที่จะถาม

“พี่กลดไม่ทำงานหรือ”

“ทำซิ ใครบ้างไม่ต้องทำงาน”

“ทำงานอะไรบอกได้ไหม”

เขาหันมามอง “อยากรู้ทำไม”

“มันไม่ใช่งานดีใช่ไหม”

“ก็ไม่ได้ดีนักหรอก”

“แล้วทำไมถึงต้องหนี”

“งานที่ทำให้เจ้านาย เกิดไปขัดผลประโยชน์กับคนๆ หนึ่ง ก็เลยมีเรื่องขึ้นมา ตัวเจ้านายพี่เองก็ยังคงต้องหลบ แต่ก็ส่งข่าวมาว่ากำลังขอให้ผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งช่วยไกลเกลี่ยเคลียร์เรื่องให้”

“อันตรรายหรือ”

“ก็อันตรราย...”

“แล้วพี่กลดกลัวไหม”

“ใครบ้างไม่กลัวเจ็บกลัวตาย แต่ก็ไม่ได้กลัวมากมายอะไร ถึงได้ทำงานทุกอย่างไม่เลือกมาก” เขาหยุดมองฉันแล้วพูดต่ออีกร้อย “เมื่อก่อนพี่เคยคิดว่าชีวิตนี้ไม่มีอะไรจะต้องเป็นห่วง ถึงเวลาต้องไปเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น... แต่ว่าเดี๋ยวนี้พี่เกิดอยากมีชีวิตอยู่นานๆ ซะแล้ว...”

“ทำไมล่ะคะ”

ประกายตาอบอุ่นที่มองนิ่งตรงมา บอกคำตอบที่ชัดเจน

คงจะเป็นเพราะว่าเราทั้งคู่ต่างก็โดดเดี่ยวและว้าเหว่ กลดไม่มีครอบครัว ฉันมีแต่ป่าๆ ที่ไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือด ทั้งยังชอบพูดเสมอว่าฉันไม่ใช่เหล่าใช้ก้อ เวลาหงุดหงิดไม่พอใจ ป่าทั้งสอง ก็พร้อมจะระบายอารมณ์ใส่ฉันด้วยคำพูดแรงๆ เพราะเชื่อว่าฉันไม่มีทางไป และไม่มีทางจะตอบโต้ กลดกับฉันจึงเป็นเสมือนสสารชนิดเดียวกันที่พร้อมจะรวมกันอย่างปรองดองลงตัว

เราเพิ่งรู้จักกันไม่นาน แต่ว่าฉันไวใจเขาเต็มที่

กฤดาการ ยังมีอิทธิพลต่อฉันหรือเปล่า

แน่นอน ฉันยังเจ็บปวดเมื่อเห็นรถคันหรูที่ฉันเคยนั่ง แล่นผ่านหน้าร้าน เขาคงไม่ลดตัวลงมาเดินถนนแถบนี้อีกแล้วกระมัง แต่การที่ฉันหันมายุติหากลด ก็ไม่ใช่เพื่อประชด ไม่ใช่เลย.....

บุงก็โทรศัพท์มาถามหาชักชวนให้ไปที่บ้าน แต่ครั้งฉันบอกว่าไม่ว่าง เธอก็ไม่ได้รับรู้

“ถ้าว่างก็มานะ ฉันคิดถึงตัวยิ่งรู้ใหม่”

ฉันก็คิดถึงเธอ

ฉันยังคิดถึงบุงก็เมื่อฉันพบสินมณีสเคลียคลอซิดไกลผู้หญิงซึ่งบุงก็รักและไว้วางใจในยามวิกาล วันนั้นกลดโทรศัพท์มานัด พอได้เวลาฉันก็ปรูดออกจากร้านป่าหลวย ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของเขาไปทานอาหารมื้อค่ำ เขาเสนอที่จะพาดูภาพยนตร์ หนึ่งจบในเวลาค่ำมากท่ามกลางผู้คนที่เดินเบียดเสียดกันออกมา ฉันเห็นสินมณีส โอบกอดจับจูงผู้หญิงคนหนึ่งในท่าที่ใกล้ชิดสนิทสนมราวกับว่าเป็นคู่รักกัน

ถมทอง..!

สินมณีสหันมาเห็นจึงกระตุกแขนถมทองให้รู้ตัว ต่างตกอกตกใจผละห่างจากกันอย่างมีพิรุณ

“ทำไมหรือ” กลดแปลกใจกับท่าทีของฉัน หันมองตามสายตาของฉันไปยังคนทั้งคู่

ฉันจึงเล่าเรื่องถมทองและสินมณีส... เรื่องบุงก็... แล้วก็เรื่องที่พ่อแม่ของเธอเมตตาฉันถึงขนาดจะหาทุนการศึกษาให้เรียนในมหาวิทยาลัย

“ดีนี่ มันเป็นเรื่องที่ดีมาก ต่อยตั้งควรรีบหยิบฉวยไว้”

“แต่ว่าตัวยิ่งไม่อยากไปที่บ้านนั้นแล้วนี่คะ”

“ทำไมล่ะ”

ฉันให้คำตอบไม่ได้ เขาจึงคาดเดา แล้วปลอบว่า

“อย่าเป็นห่วงบุงก็เลย เธออาจเจ็บปวดบ้าง แต่พอได้พบกับคนที่เหมาะสมเธอก็จะลืมผู้ชายคนนี้ไปเอง”

ฉันไม่ได้เล่าถึงกฤดาการ.....